



Sygn. akt SNO 58/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego [...]

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2015 r.

sprawy **B. W.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

w związku z odwołaniem obwinionej

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 25 maja 2015 r.,

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny uznał obwinioną B. W. za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w okresie od 13 lutego 2014 r. do 29 maja 2014 r., wykonując obowiązki sędziego,

dopuszcza się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa art. 358 k.p.c. w zw. z art. 788 § 1 k.p.c. oraz rażącego uchybienia godności urzędu sędziowskiego, naruszając § 12 pkt 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów, polegającej na tym, że w sprawie Sądu Rejonowego o sygn. akt XII Co .../13 w dniu 13 lutego 2014 r. wydała postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Rejonowy w dniu 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Nc .../13 na rzecz nabywcy wierzytelności pomimo braku możliwości wydania tytułu wykonawczego na rzecz zwykcy wierzytelności, gdyż nakaz zapłaty nie był prawomocny ani natychmiast wykonalny, a następnie w dniu 29 maja 2014 r. wydała postanowienie o oddaleniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Rejonowy w dniu 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Nc .../13 oraz dokonała nieuprawnionego uchylecia postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. w ten sposób, że odręcznie przekreśliła dokument i naniosła słowo „anulowano”, to jest uznała ją za winną przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 133 – dalej: „p.u.s.p.”) i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cytowanej ustawy wymierzył jej karę dyscyplinarną upomnienia i obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że obwiniona sędzia B. W. od uzyskania nominacji sędziowskiej, tj. od 31 marca 2005 r. orzekła Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w [...], pełniąc od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. funkcję Zastępcy Przewodniczącego Wydziału, a od dnia 1 maja 2013 r. do dnia 31 października 2014 r. Przewodniczącego Wydziału.

Dnia 10 grudnia 2013 r. do Sądu Rejonowego wpłynął wniosek P. K. o nadanie w trybie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Rejonowy Wydział Cywilny z dnia 30 sierpnia 2013 r. w sprawie I Nc .../13. Do wniosku dołączona została m.in. umowa sprzedaży wierzytelności objętej wyżej wymienionym nakazem, przez powoda C. Spółkę z o.o na rzecz P. K. Zarządzeniem obwinionej B. W. - jako Przewodniczącej Wydziału - w dniu 11 grudnia 2013 r. sprawa o nadanie klauzuli wykonalności została zarejestrowana pod sygnaturą XII Co .../13. Dnia 12 grudnia 2013 r. zwrócono się do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w [...] o wypożyczenie akt o sygn. I Nc .../13 celem rozpoznania wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, które po monicie o ich nadesłanie w dniu 12 lutego 2014 r. wpłynęły do Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w [...]. W dniu 13 lutego 2014 r. sędzia B. W., uwzględniając wniosek P. K., wydała postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Rejonowy w dniu 30 sierpnia 2013 r. na rzecz P. K., na którego przeszło uprawnienie

wierzyciela C. Spółki z o.o. Postanowienie i uzasadnienie zostały przez sędziego podpisane. Z uzasadnienia orzeczenia wynikało, że nakaz Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2013 r. jest prawomocny. Dnia 13 lutego 2014 r. obwiniona zarządziła doręczenie postanowienia pełnomocnikowi wierzyciela, zwrot akt I Nc .../13 oraz zakreślenie sprawy w rep. Co. W trakcie wykonywania zarządzenia sekretarz sądowy ustalił, że nakaz zapłaty w sprawie I Nc ... nie jest prawomocny i poinformował o tym sędziego B. W. W dniu 17 lutego 2014 r. obwiniona wydała zarządzenie o uchyleniu zarządzenia z dnia 13 lutego 2014 r., poleciła zwrócenie akt I Nc .../13 celem uprawomocnienia nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2013 r. oraz pozostawienie postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. w systemie SAWA ze statusem projektu.

Po zwrocie, w dniu 27 maja 2014 r., akt sprawy I NC .../13 przez Sąd Rejonowy Wydział Cywilny, postanowieniem z dnia 29 maja 2014 r., sędzia B. W. oddaliła wniosek o nadanie klauzuli wykonalności w sprawie z wniosku P. K., stwierdzając w uzasadnieniu orzeczenia, że nakaz zapłaty z dnia 30 sierpnia 2013 r. wydany w sprawie I Nc .../13 nie jest prawomocny. Jednocześnie zarządziła usunięcie z systemu SAWA projektu postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. W tym samym dniu sędzia B. W. odręcznie przekreśliła zawarte w aktach sprawy XII Co .../13 postanowienie z dnia 13 lutego 2014 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wraz z jego uzasadnieniem i na treści postanowienia naniosiła słowo „anulowano”. Obwiniona skontaktowała się z pełnomocnikiem wierzyciela P.K., opisała zaistniałą w sprawie XII Co .../13 sytuację i zasugerowała wniesienie zażalenia na postanowienie z dnia 29 maja 2014 r. Postanowieniem z dnia 27 lipca 2014 r., sędzia B. W. uchyliła postanowienie z dnia 29 maja 2014 r. i postępowanie w sprawie umorzyła wobec cofnięcia przez pełnomocnika wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wierzytelności.

W trakcie przewodu sądowego obwiniona przyznała się do oczywistej obrazy przepisów prawa, podnosząc jednak, że ich obraza nie miała charakteru rażącego. Swoimi działaniami podejmowanymi w sprawie XII Co .../13 po wydaniu postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. działała w obronie dobrego imienia wymiaru sprawiedliwości i w interesie dłużniczki, przeciwko której mogła zostać wszczęta bezpodstawną egzekucja. Obwiniona wniosła o niewinnienie jej od zarzucanego jej czynu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie nasuwał wątpliwości co do okoliczności faktycznych wskazanych we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko obwinionej B. W. W tak ustalonym

stanie faktycznym Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny, zmieniając opis czynu, uznał, że obwiniona jest winna przewinienia służbowego, ponieważ w sposób oczywisty i rażący dopuściła się obrazy przepisów prawa, tj. art. 358 k.p.c. w zw. z art. 788 § 1 k.p.c. oraz rażącego uchybienia godności urzędu sędziego, naruszając § 12 pkt 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów. Zmieniając opis czynu Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny dodał naruszenie art. 358 k.p.c., wskazując, że chodziło o niemożność wydania tytułu wykonawczego „na rzecz” zbywcy wierzytelności, a nie „przeciwno” zbywcy wierzytelności oraz określenie „dokonała zniszczenia postanowienia” zastąpił określeniem „dokonała nieuprawnionego uchylecia postanowienia”, które odpowiadało rodzajowi popełnionego czynu.

Niedopuszczalne było uchylene postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, które wydano z naruszeniem art. 788 § 1 k.p.c. wobec braku prawomocności orzeczenia, poprzez jego przekreślenie i napisanie „anulowano”, gdyż sąd związany był tym postanowieniem od chwili podpisania, zgodnie z art. 358 k.p.c. Niedopuszczalne było także dokonywanie zmian w systemie informatycznym SAWA polegających na zmianie statusu postanowienia na „projekt” orzeczenia. Wydanie kolejnego postanowienia w przedmiocie rozpoznania wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w dniu 29 maja 2014 r. nie miało umocowania w przepisach i doprowadziło do istnienia dwóch sprzecznych postanowień stanowiących rozpoznanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 30 sierpnia 2013 r. w sprawie I Nc .../13.

W ocenie Sądu, obwiniona dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 107 § 1 p.u.s.p., tj. oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa w trakcie wykonywania przez sędziego jego obowiązków służbowych. Obraza, o jakiej mowa w art. 107 § 1 p.u.s.p., była oczywista, gdyż obwiniona przyznała się do wydania postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. bez dokładnej analizy akt sprawy i do próby „konwalidacji” skutków wydania tego postanowienia przez jego nieuprawnione, nieformalne uchylene i wydanie postanowienia z dnia 29 maja 2014 r. bez jakiegokolwiek podstawy prawnej. Obraza przepisów miała także charakter rażący, gdyż bezprawne postępowanie obwinionej doprowadziło do stanu, w którym do chwili obecnej w sprawie o sygn. akt XII Co .../13 wiążące jest postanowienie z dnia 13 lutego 2014 r., którego ani nie uchylono, ani też nie doręczono stronom, co stanowi rażące naruszenie interesów stron postępowania i wywołuje stan niepewności. Postępowanie obwinionej narusza też gwarancje rzetelnego postępowania sądowego i godzi w powagę sądu, gdy uwzględni się, że brak

prawomocności nakazu zapłaty z dnia 30 sierpnia 2013 r. z łatwością dostrzegł sekretarz sądowy, a nie dostrzegła tego obwiniona, rozpoznając merytorycznie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności oraz gdy weźmie się pod uwagę podejmowanie pozaprocesowych kontaktów z pełnomocnikiem wierzyciela.

Zgodnie z § 12 pkt 1 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów (załącznik do uchwały nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r.) – stanowiących wzór zachowań sędziowskich - sędzia winien dbać m.in. o odpowiedni poziom stosowania procedur, w których uczestniczy. Obwiniona, świadomie naruszając obowiązującą procedurę cywilną, dopuściła się także rażącego uchybienia godności urzędu sędziego. W tym kontekście Sąd podkreślił także naganne zachowanie obwinionej polegające na wydaniu zarządzenia adresowanego do sekretarza sądowego w zakresie zmiany statusu postanowienia 13 lutego 2014 r. w systemie SAWA poprzez nadanie mu statusu projektu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w opisanym stanie faktycznym obwinionej należało przypisać winę nieумыślną w postaci rażącego niedbalstwa.

W związku uznaniem obwinionej za winną dopuszczenia się zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionej na mocy art. 109 § 1 pkt 1 p.u.s.p. karę dyscyplinarną upomnienia, uznając ją za adekwatną do popełnionego przewinienia. Sąd miał przy tym na uwadze, iż obwiniona poniosła już pewne konsekwencje związane z naruszeniem procedury w sprawie o sygn. akt XII Co .../13, albowiem m.in. naruszenia te były podstawą odwołania jej z funkcji Przewodniczącego Wydziału. Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uznania czynu obwinionej za wypadek mniejszej wagi.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego obwiniona wniosła odwołanie, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w sprawie XII Co .../13 pomimo prawomocnego umorzenia postępowania do chwili obecnej pozostaje wiążącym postanowienie z dnia 13 lutego 2014 r., co w konsekwencji rażąco narusza interesy stron i wywołuje stan niepewności;

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 p.u.s.p. polegającą na oparciu zaskarżonego wyroku na błędnym uznaniu, że przewinienie służbowe, którego dopuściła się obwiniona wypełnia znamiona deliktu dyscyplinarnego, tj. można mu przypisać łącznie dwie cechy - oczywistość naruszenia przepisów prawa, jak i rażący charakter tego naruszenia.

Obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie jej od zarzucanego jej czynu, a sytuacji nieuwzględnienia tych wniosków wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie, że przypisane jej przewinienie jest określonym w art. 109 § 5 p.u.s.p. przewinieniem mniejszej wagi i odstąpienie od wymierzenia kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Za nieuzasadniony należy uznać zarzut dokonania w sprawie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku uzasadniony przez obwinioną w istocie błędną oceną prawną bezspornych ustaleń faktycznych dotyczących wydanych przez nią orzeczeń w przedmiocie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Z dokonanych ustaleń, których obwiniona nie kwestionuje, wynika bowiem, iż już po wydaniu merytorycznego postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie z wniosku wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I NC .../13 i podpisaniu jego uzasadnienia, Sąd Rejonowy w osobie obwinionej wydał w stosunku do tego wniosku kolejne merytoryczne postanowienie z dnia 29 maja 2014 r. tym razem o oddaleniu tego samego wniosku. W tym stanie rzeczy w stosunku do tego samego wniosku wierzyciela po dniu 29 maja 2014 r. wydane zostały dwa sprzeczne orzeczenia oparte na wykluczających się ustaleniach faktycznych. Pierwsze postanowienie oparte było bowiem na ustaleniu, że nakaz zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2013 r. jest prawomocny, drugie natomiast na ustaleniu, iż nakaz ten jest nieprawomocny. W tej sytuacji obwiniona bez żadnej podstawy prawnej przekreśliła także zawarte w aktach sprawy XII Co .../13 postanowienie z dnia 13 lutego 2014 r. wraz z jego uzasadnieniem, nanosząc wyraz „anulowano”. Wbrew stanowisku obwinionej, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny trafnie przyjął, że postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. nie niweczyło wydanie postanowienia przez Sąd Rejonowy z dnia 27 lipca 2014 r., którym – na skutek cofnięcia wniosku przez wierzyciela – uchylono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 29 maja 2014 r. i umorzono postępowanie w sprawie. Odnośnie do tego stanowiska, kwestionowanego przez obwinioną w odwołaniu, należy zauważyć niekonsekwencję

obwinionej, która wydając postanowienie w dniu 27 lipca 2014 r. w związku z cofnięciem przez nabywcę wierzytelności wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, uznała za konieczne nie tylko umorzenie postępowania w sprawie, ale także uchylenie wydanego wcześniej merytorycznego i nieprawomocnego postanowienia o oddaleniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Samo umorzenie postępowania o nadanie klauzuli wykonalności, w którym wydano wcześniej nieprawomocne orzeczenie uwzględniające ten wniosek, nie eliminowało konieczności uchylenia tego postanowienia ze względu na przepis art. 826 k.p.c., według którego umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje uchylenie z mocy prawa dokonanych czynności egzekucyjnych. Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, mimo że warunkuje możliwość wszczęcia egzekucji nie jest jednak czynnością egzekucyjną.

W odwołaniu zarzut naruszenia art. 107 § 1 ust. 1 p.u.s.p. obwiniona wiąże z wadliwą oceną, że wskazane przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny naruszenia przepisów prawa, których dopuściła się obwiniona miały wprawdzie charakter oczywisty, ale nie rażący. Rażący charakter obrazy należy odnieść do jej skutków ocenianych na tle konkretnych okoliczności, gdy błąd popełniony narusza istotne interesy stron bądź innych osób biorących udział w postępowaniu lub powoduje zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 27 czerwca 2002 r., SNO 18/02, OSNSD 2002 z. I - II, poz. 9 oraz z dnia 11 grudnia 2014 r., SNO 61/14, nie publ.). Trafnie przyjął Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, że oczywiste naruszenia przepisów prawa przez obwinioną miały także charakter rażący. Wydane przez obwinioną orzeczenia - w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności – dotyczyły istotnych interesów uczestników tego postępowania, tj. nabywcy wierzytelności oraz dłużnika. Treść orzeczenia dotyczącego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności warunkowała bowiem możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a więc uzyskania efektywnej ochrony przez wierzyciela. Wadliwe czynności obwinionej skutkowały również niemożliwością poddania ich weryfikacji w ramach procedury przewidzianej właściwymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Wreszcie nieformalny kontakt obwinionej z pełnomocnikiem wnioskodawcy w celu poszukiwania z nim sposobu sanacji zaistniałej sytuacji, jak również wydanie bezpodstawnego zarządzenia pracownikowi sekretariatu sądowego powodowało zagrożenie dla dobra wymiaru sprawiedliwości, w szczególności jego wizerunku i zaufania jako instytucji państwowej działającej na podstawie i w granicach prawa.

Przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 p.u.s.p. powinno cechować się stopniem społecznej szkodliwości większym niż znikomy przejawiającym się zwłaszcza w wywarciu ujemnego wpływu w zakresie wykonywania służby albo na godność urzędu sędziego. W postępowaniu dyscyplinarnym stosuje się bowiem odpowiednio instytucje prawa karnego materialnego, w szczególności co do zasady odpowiedzialności na zasadzie winy, przesłanek winy, reguł wyłączenia odpowiedzialności karnej oraz konstrukcji stopnia społecznej szkodliwości deliktu dyscyplinarnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2003 r., SNO 52/05, z dnia 5 listopada 2003 r., SNO 67/03 oraz z dnia 17 czerwca 2008 r., SNO 46/08 oraz z dnia października 2008 r., SNO 75/0 - nie publ.). Ustawa p.u.s.p. przewiduje także przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi (art. 109 § 5). Zarówno ocena czy stopień szkodliwości społecznej czynu jest większy niż znikomy, jak również czy przewinienie dyscyplinarne jest przypadkiem mniejszej wagi wymaga kompleksowej oceny znamion przedmiotowych i podmiotowych przewinienia dyscyplinarnego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 października 2008 r., SNO 75/08). Przyjęcie wypadku mniejszej wagi jest rozstrzygnięciem o kwalifikacji prawnej czynu, która nie może być związana ani uzależniona od osobowości obwinionego, jego opinii, zachowania przed i po popełnieniu czynu, a także innych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, lecz leżących poza czynem (por. wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 września 2002 r., SNO 24/02 i z dnia 24 czerwca 2003 r., SNO 34/03, nie publ.).

Uwzględniając powyższe kryteria oceny stopnia szkodliwości społecznej przewinienia dyscyplinarnego oraz jego kwalifikacji jako przypadku mniejszej wagi w odniesieniu do strony przedmiotowej przewinienia obwinionej należy mieć na względzie, że nie miało ono charakteru jednorazowej obrazy przepisów prawa, lecz obejmowało kilka czynności podjętych w okresie od 13 lutego 2014 r. do 29 maja 2014 r. dotyczących istotnych interesów uczestników postępowania sądowego. Skutki tych czynności nie zostały do chwili obecnej w pełni zniweczone. Nie tylko istnieje bowiem w sensie procesowym wydane postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 13 lutego 2014 r., ale również pozostaje ono w aktach sprawy z niedopuszczalną adnotacją o jego anulowaniu. Obraza przepisów postępowania, których dopuściła się obwiniona, dotyczyła zasadniczej kwestii będącego przedmiotem postępowania o nadanie klauzuli wykonalności, a nie kwestii ubocznych i incydentalnych dla tego postępowania. Natomiast odnośnie do strony podmiotowej przewinienia przypisanego obwinionej należy wziąć pod uwagę, że wydanie postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nastąpiło na skutek rażącego niedbalstwa obwinionej, która nie sprawdziła, czy nakaz zapłaty wydany przez

Sąd Rejonowy z dnia 30 sierpnia 2013 r. jest prawomocny. Bez znaczenia pozostaje okoliczność podniesiona przez obwinioną, że składającym wniosek o nadanie klauzuli wykonalności był podmiot instytucjonalnie trudniący się obrotem wierzytelnościami. Nie zwalniało to obwinionej od dochowania takiej samej, wysokiej, miary staranności przy ocenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, jak w stosunku do innych, nieinstytucjonalnych wierzycieli. Poza tym sama czynność poprzedzająca merytoryczne rozpoznanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, polegająca na sprawdzeniu prawomocności tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty, nie miała charakteru skomplikowanej i pracochłonnej. Natomiast następne czynności obwinionej po wydaniu postanowienia z dnia 13 lutego 2014 r., naruszające w sposób oczywisty i rażący przepisy prawa, zostały przez nią dokonane z pełną świadomością, że nie mają one oparcia w przepisach prawa. Wskazane wyżej elementy odnoszące się do strony przedmiotowej i podmiotowej przewinienia obwinionej uzasadniają nie tylko ocenę, że jego stopień społecznej szkodliwości był większy niż znikomy, ale także wyłączają możliwość uznania go za przypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 109 § 5 p.u.s.p. Nie kwestionując wskazanej w odwołaniu motywacji obwinionej - która podniosła, że po dostrzeżeniu swojego błędu polegającego na nadaniu klauzuli wykonalności nieprawomocnemu nakazowi zapłaty chciała uchronić dłużnika przed możliwą egzekucją - należy uwzględnić, iż obwiniona nie podjęła innych, zgodnych z przepisami czynności, które mogły doprowadzić do uchylecia bądź zmiany błędnej decyzji procesowej. Poza tym część podjętych przez obwinioną czynności, tj. naniesienie niedopuszczalnej adnotacji na postanowieniu Sądu Rejonowego z dnia 13 lutego 2014 r. o jego anulowaniu oraz o pozostawieniu w systemie SAWA zapisu o statusie tego orzeczenia jako projektu, w pewnej mierze zmierzały także do ukrycia popełnionych przez obwinioną błędów. Uwzględniając powyższe podniesiona przez obwinioną motywacja, którą kierowała się dopuszczając się przypisanego jej przewinienia dyscyplinarnego, mogła być jedynie okolicznością wpływającą na wymiar kary dyscyplinarnej. Nie mogła jednak przesądzić o tym, że stopień szkodliwości społecznej przewinienia obwinionej był mniejszy niż znikomy oraz o kwalifikacji tego przewinienia jako przypadku mniejsze wagi.

Z tych względów na podstawie art. 437 § 1 i 456 k.p.k. w zw. z art. 128 i 133 p.u.s.p. orzeczono, jak w sentencji.